

РЕШЕНИЕ

№ 1141

гр. София, 22.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11457** по описа за **2022** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи Отдел „Пътна полиция“ СДВР(ОПП-СДВР) срещу Решение № 3382 от 12.09.2022 г., постановено по НАХД № 14774/2021 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 110-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 21-4332-(ЗБЛД)-82 от 01.09.2021 г., издадено от началник на отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 81, ал. 2, т. 2 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) на С. Т. М. е наложена глоба в размер на 50 лева, за нарушение на чл. 7, ал. 1 от ЗБЛД.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба, с която се иска неговата отмяна. Касаторът твърди, че същото е неправилно, постановено при неправилно приложение на материалния закон и процесуалните правила.

В съдебно заседание, не се явява и не се представлява.

Ответникът - редовно уведомен, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за

основателност на касационната жалба.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуващото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания за неговата отмяна.

В производството пред СРС е установено, че административнонаказателното производство против М. е започнало със съставяне на АУАН № 82/01.09.2021 г., от „Началник група в ОПП-СДВР“ - И. Я. Х., в присъствието на един свидетел, за това, че на 27.08.2021 г., около 11:30 часа, в [населено място], в сградата на ОПП-СДВР, находяща се на [улица], на гише № 36, при получаване на СУМПС, декларирала в заявление-декларация с № 433200- 91056/17.08.2021 г., съгласно чл. 160 от ЗДвП, че СУМПС №[ЕИК] е изгубено, с което е нарушила чл. 7, ал. 1 от ЗБЛД.

АУАН е надлежно предявен връчен лично на жалбоподателката, срещу подпис, без възражения по направените в него констатации. Жалбоподателката не се е възползвала от правото си по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, да представи в законоустановения срок писмени възражения пред наказващия орган.

Въз основа на така направените констатации в съставения АУАН, Началникът на ОПП-СДВР е издал и процесното НП.

За да постанови оспореното решение, районният съд е приел, че са допуснати в хода на административнонаказателното производство, съществени нарушения на императивните разпоредби на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, според които, както в АУАН, така и в НП, следва да се съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено и е отменил НП.

Решението е правилно.

Касационната инстанция възприема извода на СРС, че в НП правилно е посочена нарушената правна норма. В тази връзка видно от чл. 7, ал. 1 от ЗБЛД - гражданите, притежатели на български лични документи, са длъжни да ги пазят от повреждане, унищожаване или загубване. В АУАН и в НП следва да се опише в цялост относимата фактическа обстановка, което изискване е въведено с разпоредбите на чл.42, т.4 от ЗАНН и чл.57 т.5 от ЗАНН.

Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗБЛД, гражданите, притежатели на български лични документи, са длъжни да ги пазят от повреждане, унищожаване или загубване. За нарушение на тази разпоредба, независимо под каква форма на изпълнителното

деяние – изгубване, повреди или унищожаване, санкцията е предвидена в разпоредбата на чл. 81, ал. 2, т. 2 от ЗБЛД. Настоящият съдебен състав приема, че в контекста на описаните в АУАН и в НП фактически обстоятелства е очевидно, че актосъставителят и административнонаказващият орган са имали предвид като форма на изпълнителното деяние на нарушението по чл. 7, ал. 1 от ЗБЛД изгубване на документа.

С оглед регламентираното в закона съставомерно изпълнително деяние, за обосноваване на административнонаказателно обвинение по чл. 81, ал. 2, т. 2 от ЗБЛД, обективизирането на тази фактическа констатация не е недостатъчно. Следвало е да бъде посочена дата на изгубването на документа за самоличност, тъй като това би била датата на извършване на нарушението и съществен елемент от налагането на административнонаказателна отговорност. Допуснатото формално нарушение следва да бъде квалифицирано като съществено, водещо до ограничаване правото на защита на нарушителя, реализиращо се в рамките на фактически и юридически формулираното съдържание на наказателното постановление. Доколкото наличието на доказателства за извършването на нарушението не може да замести липсата на изискуемата се фактическа обосновка в обстоятелствената част на НП. Спазването на изискванията по чл. 57, ал. 1 от ЗАНН е въпрос на формална законосъобразност на наказателното постановление, а представянето на доказателства, потвърждаващи извършването на нарушение по повдигнатото административно обвинение - на неговата материална законосъобразност. С оглед характера на административните наказания като форма на държавна принуда - репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, по повод неправомерно поведение на определено лице, законодателят е предвидил строго формални процесуални правила за реализирането на отговорността. В този смисъл всяко формално нарушение на изискванията за индивидуализация на извършеното нарушение, опорочава НП и е основание за неговата отмяна.

С оглед горното, съставът на касационния съд приема, че при постановяването на решението не са допуснати нарушения, представляващи касационни основания, поради което то следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, VII-ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3382 от 12.09.2022 г., постановено по НАХД № 14774/2021 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 110-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.